

VLASTA

1. Dospělejší než kdykoli předtím

14.12.2022 Vlasta - HANA HALFAROVÁ

strana: 18 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle (2); moravskoslezském (2); Národním (2); muzikál; Ostravě; ostravský

* O své roli v Producentech jste mi napsal, že je to pro vás dar. V jakém smyslu?

Představení znám už dlouho. V roce 2005 jsem v něm hrál v Hudebním divadle Karlín maličkou roli politruka, který měl nástup až na druhou polovinu. Mohl jsem chodit až na osmou, ale stejně jsem tam byl v sedm, abych viděl, jak hrají první půlku, protože mě to děsně bavilo. To by byl sen, zahrát si v tom jednou hlavní roli, říkal jsem si. O patnáct let později - v době, kdy se kvůli covidu zavřela divadla - jsme tak seděli s šéfkou muzikálu Gábinou Petrákovou (vede soubor v **Národním divadle moravskoslezském**, pozn. aut.) a asi po třetím pivu jsem sebral odvahu a řekl jí: "Pojďme udělat Producenty, lidi se chtějí smát! Nepříjemností zažívají všude dost." Divadlu se podařilo sehnat autorská práva a Producenty uvést, dlouho očekávanou premiéru jsme odehráli 27. října.

- Celé to беру jako osudový dárek, možná seslaný od pánaboha?

Jedna z hlavních postav, brodwayský producent Max Bialystock, patří k vašim velkým rolím. V čem je jiná? Zpívání je tu hodně sdělné a musíte jít po textu, celý muzikál je postavený na slovním humoru. Napsal ho Žid (Mel Brooks, americký režisér a herec židovského původu, pozn. aut.), což je potřeba podtrhnout, a je to mimo jiné o fašistech, takže to prostě musí být vtipné! Je to totální satira, při které vám nejdřív zatrne a pak se vám uleví. A postava Maxe? Producent protřelý vším možným ovládá veškeré své reakce, kterými cíleně míří dál, a přesně ví, kam chce ostatní dostat. V tom je úplně jiný než já. Jakože se nesnažíte "vidět za roh"? Koukat za rohy cíleně a zjištěné není moje vlastnost. Většinou se tam nechám unést, třeba nějakým vývojem.

- Jak jste se na roli Maxe připravoval?

Během pandemie jsme zkoušeli původní **ostravský muzikál** Harpagon je lakomec?, ale zkoušet komedii bez diváků, takzvaně do zdi, pro mě bylo opravdu ubíjející. Vlastně na to nerad vzpomínám a zároveň se mi to trochu pojí s Producenty, na které jsem se po covidu strašně moc těšil. Po roce a půl zkoušení jsme Harpagona konečně odpremiérovali a mělo přijít zkoušení Producentů. Pořád to ale bylo nejisté období plné změn, proto vedení rozhodlo, že se premiéra Producentů posune. Pro mě veliké zklamání. Když se na něco těším a pak nic, dost to prožívám a jsem pak... Když řeknu zraněný, bude to znít blbě, ale je to tak. Když mi někdo bere naději, jako by mi bral vítr z plachet. Nakonec jsme Producenty začali zkoušet v srpnu, kdy jsem se na to natruc ani nepodíval, abych zase nebyl zklamaný. A pak jsem měl kalup, abych to dohnal.

- Jak se vám postava protřelého producenta hraje?

Snažím se ho hrát úplně nekomplikovaně, protože jeho úsudek je bleskový a neplete se. Jakékoli pochybnosti, které bych v sobě měl, bych pak přenesl na jeviště, a to nechci. I na zkouškách jsem proto musel obhajovat své postoje, o kterých jsem byl přesvědčený. Naštěstí mě Gábina Petráková, která je i režisérkou Producentů, zná už velmi dobře. Oba jsme Panny, takže se za své přesvědčení umíme zhádat "do krve", ale ona už ví, jak mě brát.

- Takže jste těžko režírovatelný herec?

Spíš mě musí režisér fakt dobře znát. Ale čím jsem starší, tím víc prskám, což je tedy hrozné. Už vím, čím bylo zkoušení Producentů speciální, jak jste se ptala. Přišel jsem totiž na to, že to se mnou není vůbec jednoduché, protože jsem chytřej jak rádio. Dokonce jsem pak sám sebe nachytával, jak si říkám, že ze své pravdy přece nemůžu ustoupit! Myslím, že ne každý režisér by to skousnul. Jsem vděčný, že mě v Ostravě trpí takového, jaký jsem. Ale říkáte to se smíchem. Já se směju moc rád, i když jsou chvíle, kdy se nesměju vůbec. A poslední dobou jich bylo dost, protože nebylo úplně jednoduché obstát. Tím myslím v době pandemie. Od té doby jsem dospělejší než kdykoli předtím.

- Čím jste skutečně dospěl, jestli to není tajné?

Když se zavřelo divadlo, kde ale nejsem zaměstnaný, musel jsem rodinu uživit jinak. Takže rukama, což mi zachránilo i psychiku (rok a půl pracoval jako tesař/pokrývač, pozn. aut.). Vůbec mi nedělalo dobře, že někdo jiný a mocný rozhodoval o tom, co všechno nesmíme. Doteď jsem přesvědčený o tom, že postup vlády ve vztahu k divadlům byl špatný. Z minuty na minutu jsme byli vystaveni tak velké životní nejistotě, bez garance jakékoli podpory. Cítil jsem bezmoc a věděl jsem, že se o sebe Od jeho účasti v prvním ročníku SuperStar to bude příští rok dvacet let.

- Jaký je herec a zpěvák Tomáš Savka dnes?

O divadle i životě jsme si povídali v Ostravě, kde jde z role do role už osmým rokem.

V novém muzikálu Producenti září stejně jako v desítkách předchozích rolí. musím postarat sám, a to úplně jinak - mimo svůj obor, kde mi to do té doby šlo opravdu dobře. Nakonec jsem byl na střeše radši než v prázdném divadle. Ani doma jsem tehdy vůbec nezpíval, protože mi nebylo dobře, když jsem pak nesměl zpívat lidem.

- Ani na střeších jste si nezpíval?

Můj tehdejší šéf vždycky říkal: "Když si tam zpíváš, vím, že ještě můžeš dělat." Tak jsem pak radši nezpíval ani tam nahoře.

- Zpětně viděno, co vám tahle práce dala do dalšího života?

Víc si vážím toho, že zase můžu dělat svůj obor. Jsem pokornější k tomu, že se mi v něm daří a že mi nikdo nehází klacky pod nohy. Naopak mi divadlo a jeho vedení fandí, za což jsem vděčný.

- V Producentech je jedním z velkých motivů úspěch. Jak ho vnímáte vy?

Jako vnitřní naplnění a spokojenost. Když jsem naplněný tím, že mi na konci představení lidé zatleskají. Ale zrovna tak jsem byl naplněný, když jsme dodělali střechu a mohli si říct: "Dobrá práce!"

- Když jsme u toho úspěchu, můžeme se na chvíli vrátit o téměř dvacet let zpět?

Cha, chá! Klidně, jestli si to budu pamatovat.

- Jak vzpomínáte na období soutěže Česko hledá SuperStar? V prvním ročníku, tedy v roce 2003, jste skončil čtvrtý.

Byl to krásný prázdninový tábor! Bylo mi dvacet, těsně před maturitou na gymplu, po roce stráveném v Německu (na hudebním gymnáziu tam začal studovat sólový zpěv, pozn. aut.). Nic jsem tehdy nebral fatálně a asi jsem nebyl úplně zodpovědný. Životní užívač jsem doteď, mám rád dobré jídlo, pivo... Dědí se to, můj táta je v tom dost podobný. Když je vám dvacet, máte pocit, že to užívání si bude trvat věčně. A když se vám k tomu začne dařit, je to velká bezstarostná jízda! Oproti tomu, co nastalo potom.

- Kdy, po soutěži?

Když soutěž skončila a vše kolem ní zhaslo, měli jsme každý z nás hodně práce. Vydal jsem desku, sice narychlo, ale moc dobře se prodala. Pak jsem si koupil tři auta najednou, protože jsem byl blázen a musel jsem mít kabriolet, limuzínu i kombíka. Žil jsem na bohémském obláčku, ale věděl jsem, že když tak budu žít ještě deset let, umřu nejspíš na selhání jater... Už to takhle dál nešlo. Nebyla jiná možnost než nastolit nějakou disciplínu, takže jsem se přihlásil na konzervatoř (vystudoval obor muzikál na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze, pozn. aut.) a začal jsem chodit zase do školy. Normální denní studium, žádný individuál. Ještě jsem tedy udělal konkurz do muzikálu Miss Saigon (v roce 2004, pozn. aut.), kde jsem ale zjistil, že neumím ani přejít jeviště. Kdyby mě tehdy zpěvák a herec, později profesor na DAMU, Tomáš Trapl nechytil za ruku "Pojď, vole, pomůžu ti!", možná bych z toho divadla i odešel.

- Takže vás ten rychlý úspěch nakonec neselel?

Ale semlel, všechny soutěžící, do určitého momentu "vystřízlivění". Zнала nás najednou celá republika. Jdete po ulici a otočí se každý, úplně každý. Během soutěže nás půl roku drželi společně v separaci, nemohli jsme mezi lidmi. Pamatuju si, jako by to bylo včera, jak jsme jednou večer zdrhli z hotelu, že pojedeme na pivo. Jeli jsme celá parta metrem, všichni se po nás na eskalátorech otáčeli a ve finále začali tleskat. Tohle vám hodně zamotá hlavu, ne že ne.

- Konzervatoř jste začal studovat v jednadvaceti, ale hudební průpravu máte odmalička.

Pocházím z Horního Slavkova (Karlovarský kraj, pozn. aut.), ale vyrůstal jsem o kousek dál, u babičky a dědy ve vesnici Krásno. Babička byla ředitelkou školky, kam jsem chodil. Byl jsem tam s ní pokaždé první ze všech dětí a vždycky mi říkala: "Běž si hrát na piano nebo si piš na psacím stroji, než přijdou ostatní." Byl jsem muzikální dítě, na housle mě do lidušky vzali ve čtyřech letech. Bylo mi stejně jako mojí dceři teď. Na první hodině jsem dostal do rukou čtvrtky housle, ale byly mi velké. Nakonec jsem hrál na osminky, housličky jako pro panenky, denně pod vedením tehdejšího ředitele Zdeňka Rybáře. O víkendech jsem chodil hrát k němu domů nebo do orchestru, kde jsem byl nejmenší. Ke komu mě posadil, tam jsem hrál to, co ten dotyčný... Jako správné cikáně jsem neuměl noty a nikdo na to nepřišel.

- Máte absolutní sluch?

To ne, mám odchylku asi půl tónu, ale umím si to odvodit. Šest let jsem cvičil, než se to zlomilo - než jsem přestal na housle vrzat, ale hrát, aby to k něčemu bylo. Naposledy jsem hrál na roční stáži v Německu, což byla hrozná dřina. Ale byl jsem tam ve svém živlu.

- Dnes už na housle nehrajete?

Jen se sebezapřením. Jak necvičím, prsty mě už neposlouchají.

- A dceru k hudbě vedete? Nebo k tanci? Vaše manželka Zuzana je bývalá primabalerína, sólistka Národního divadla v Praze.

Zatím nedokážu odhadnout, na co má Andulka nadání. Ale netlačíme ji nikam. Chodí na step a je při tom rozkošná. Musím ale přiznat, že mi na všech těch kroužcích vadí, byť rozumím důvodům, že je tam od první hodiny připravují na závěrečné vystoupení na konci roku. Děti se tak neučí techniku, ale číslo pro rodiče, které si ale samozřejmě nemůžu nechat ujít. Se Zuzanou jsme oba vystupovali v krasobruslařské show Popelka na ledě. Ona tam baletila, já jsem provázel diváky dějem jako čaroděj. Když to doma pustíme na DVD, Andulka stojí před televizí na špičce, nohu zvednutou do arabesky a má totální balanc. Možná je na čase, aby zkusila gymnastiku, a uvidí se... Zpívat se zatím stydí, zároveň má neuvěřitelný rytmus. Každopádně je to motorová myš, úplně éro!

1

- Jaký jste táta?

Miluju ji strašně moc, ale jsem netrpělivý. Jak nemám trpělivost se sebou samým, tak ani s ní. Už teď je to osobnost, paličatá k tomu, takže kolikrát narazíme... Jak bych to jen popsal? Nemám svatou trpělivost jako moje žena. Andulka je její čtvrté dítě, prý nejnáročnější, tři starší synové byli proti ní úplní beránci. Ale Zuzana to s ní umí a díky své velkorysosti to umí i se mnou. Ona je ta velkorysá, já jsem ten urputný. Jste o jedenáct let mladší než ona. Vnímál jste někdy věkový rozdíl? Vždycky jsem byl na starší baby! Né, vážně. Starší ženy se mi vždycky líbily, i když jsem před Zuzanou s žádnou holčkou starší než já nechodil. Ale se Zuzanou to bylo osudové. Když jsem ji uviděl, totálně jsem se rozplynul. Byla to femme fatale a bylo mi úplně jedno, kolik jí je let. Pro mě musí být žena osobnost, a to je Zuzana velická. Ve svém oboru odehrála všechny velké klasické baletní role. Paradoxně svou první Thálii dostala po porodu prvního syna. Jen co nastoupila do Národního, "vysmahla" na jevišti jako čerstvá prvoroďčka roli takovým způsobem, že ji hned ocenili (Cenu Thálie získala v roce 1994 za ztvárnění Antoníny v baletu Čajkovský, pozn. aut.). Zuzana je prostě obdivuhodná a to mě baví, věk neřeším. Prý se vás mám zeptat, jak jste Zuzanu sbalil! Jéžíšmarjá, tak jo! Vůbec jsem ji předtím neznal. Tehdy jsme zkoušeli muzikál Osmý světadíl s písničkami od Elánů, kde jsem hrál hlavní roli Tomáše, a chyběla nám jedna tanečnice. Jednou se otevřely dveře a vešlo něco neskutečného - Zuzana, která se vrátila z dovolené, prostě Carmen! Kromě toho, že byla nápadně krásná a sympatická, svalnatá a šlachovitá, se po půlhodině sledování zvedla a jako velký profík to celé odtančila. A to už mě tedy zajímala moc. Začal jsem jí různě nadbíhat, ale pokaždé mě odpálkovala, i když vlastně tak trochu ne, jak to jen ženy umějí. A pak slovo dalo slovo, že hraje Carmen v Hybernii, tak jsem se oblékl, koupil kytku a šel. Prý jste měl oblek, klobouk, brýle... Tak na balet musíte jít patřičně oblečení! Měl jsem i kabát, tenkrát pršelo. Proto jste si vzal sluneční brýle? Né, dioptrické! Nosil jsem je na čtení, takže jsem tam tehdy prd viděl, ale to je jedno... Kytku jsem poslal na jeviště bez vzkazu, přesto poznala, že je ode mě, a ozvala se mi. Chtěla mi říct, že to už přeháním. Když mě před divadlem uviděla, šli jsme si sednout na pivo, pak jsme vypili druhé a myslím, že i třetí. A ve finále se to začalo vyvíjet pozitivnějším směrem. Je ale potřeba zdůraznit, že její předchozí manželství jsem nerozvedl, s manželem to měla vyřešené už předtím. Museli jsme to ale nějak vysvětlit jejím synům, to byl můj velký úkol, a ne úplně snadný. Bylo jim tehdy šest, dvanáct a osmnáct, ti dva mladší s námi bydleli. A vzali to nakonec dobře. Co jste se tehdy o sobě dozvěděl jako otčím? No, že jsem netrpělivý, to pořád trvá. Byla to pro mě velká životní škola. Manželé jste jedenáct let. Bylo pro vás důležité se vzít? Určitě! Chtěli jsme spolu mít dítě, takže svatba byla další přirozený krok k tomu, aby se náš vztah někam posouval. Co je důležité pro manželství, aby vydrželo? Nenechat se udolat všedností a stereotypem, který svádí k tomu, že už jsme na něco zvyklí. A samozřejmě velkorysost. Zuzana s dětmi žije v Praze, vy máte angažmá v Ostravě už osm let. Takový život snad ani nemůže být všednodenní. To ne, když zčásti bydlíte ve vlaku a v kufru... Pendluju hodně, takže sebehezčí vlak už pak není hezký. Posledních šest let pracuju pouze v Ostravě, de facto už nikde jinde. Jedno představení jsem hrál ještě v Plzni - muzikál Donaha!, ten jsem nemohl odmítnout. Ale to už skončilo. A jsem sólistou u Hudby hradní stráže a Policie České republiky, což je momentálně moje jediné pražské angažmá. Ale jinak to ani nejde. V Ostravě jsem maximálně vytížený náročnými rolemi, ale hlavně - tady se muzikál dělá, jak se dělat má. S orchestrem, se sborem, vše živě, bez žádného náznaku šmíry. A to je pro mě naprosto zásadní. Než dělat muzikál blbě, to budu radši dělat střechy.

TOMÁŠ SAVKA (39) * Muzikálový herec a zpěvák * Účinkoval v desítkách muzikálů (např. Miss Saigon, Bídníci, Dracula, Sunset Boulevard, Jesus Christ Superstar, Cats, Pět let zpět, Producenti). Osm let působí v **Národním divadle moravskoslezském v Ostravě**. * Je držitelem Ceny Thálie 2014 (za roli Che v muzikálu Evita), získal i dvě nominace (2019 a 2022). * Známým se stal v roce 2003 díky soutěži Česko hledá SuperStar. Vydal dvě sólová alba. Je sólistou Hudby hradní stráže a Policie ČR. * Vystudoval muzikálové herectví na Konzervatoři Jaroslava Ježka. * Pochází z Horního Slavkova na Sokolovsku, žije střídavě v Praze a Ostravě. Jeho manželkou je Zuzana Savková, bývalá primabalerína Národního divadla v Praze, mají spolu dceru (4).

FOTO PROFIMEDIA

Foto: 4

Foto: 1 První koncert v šesti letech 2 Jako soutěžící v SuperStar (2003) 3 V činoherní roli Hamleta na Letních shakespearovských slavnostech v Ostravě (2016) 4 Jako producent Max Bialystock v novém muzikálu Producenti

Foto: 3

Foto: 1 S dcerou Annou a manželkou Zuzanou 2 Jeho žena je bývalá sólistka baletu Národního divadla. 3 Za covidu se živil jako tesař a pokrývač.

Dospělejší než kdykoli předtím

O své roli v Producentech jste mi napsal, že je to pro vás dar. V jakém smyslu?

Představení znám už dlouho. V roce 2005 jsem v něm hrál v Hudebním divadle Karlín maličkou roli politruka, který měl nástup až na druhou polovinu. Mohl jsem chodit až na osmou, ale stejně jsem tam byl v sedm, abych viděl, jak hrají první půlku, protože mě to děsně bavilo. To by byl sen, zahrát si v tom jednou hlavní roli, říkal jsem si. O patnáct let později – v době, kdy se kvůli covidu zavřela divadla – jsme tak seděli s šéfkou muzikálu Gábinou Petrákovou (vede soubor v Národním divadle moravskoslezském, pozn. aut.) a asi po třetím pivu jsem sebral odvahu a řekl jí: „Pojďme udělat Producenty, lidi se chtějí smát! Nepříjemností zažívají všude dost.“ Divadlu se podařilo sehnat autorská práva a Producenty uvést, dlouho očekávanou premiéru jsme odehráli 27. října. Celé to беру jako osudový dárek, možná seslaný od pána boha?

Jedna z hlavních postav, brodwayský producent Max Bialystock, patří k vašim velkým rolím. V čem je jiná?

Zpívání je tu hodně sdělné a musíte jít po textu, celý muzikál je postavený na slovním humoru. Napsal ho Žid (Mel Brooks, americký režisér a herec židovského původu, pozn. aut.), což je potřeba podtrhnout, a je to mimo jiné o fašistech, takže to prostě musí být vtipné! Je to totální satira, při které vám nejdřív zatrne a pak se vám uleví. A postava Maxe? Producent protřelý vším možným ovládá veškeré své reakce, kterými cíleně míří dál,

a přesně ví, kam chce ostatní dostat. V tom je úplně jiný než já.

Jakože se nesnažíte „vidět za roh“?

Koukat za rohy cíleně a zjišťovat, co není moje vlastnost. Většinou se tam nechám unést, třeba nějakým vývojem.

Jak jste se na roli Maxe připravoval?

Během pandemie jsme zkoušeli původní ostravský muzikál Harpagon je lakomec?, ale zkoušet komedii bez diváků, takzvaně do zdi, pro mě bylo opravdu ubíjící. Vlastně na to nerad vzpomínám a zároveň se mi to trochu pojí s Producenty, na které jsem se po covidu strašně moc těšil. Po roce a půl zkoušení jsme Harpagona konečně odpremiérovali a mělo přijít zkoušení Producentů. Pořád to ale bylo nejisté období plné změn, proto vedení rozhodlo, že se premiéra Producentů posune. Pro mě veliké zklamání. Když se na něco těším a pak nic, dost to prožívám a jsem pak... Když řeknu zraněný, bude to znít blbě, ale je to tak. Když mi někdo bere naději, jako by mi bral vítr z plachet. Nakonec jsme Producenty začali zkoušet v srpnu, kdy jsem se na to natruc ani nepodíval, abych zase nebyl zklamaný. A pak jsem měl kalup, abych to dohnal.

Jak se vám postava protřelého producenta hraje?

Snažím se ho hrát úplně nekomplikovaně, protože jeho úsudek je bleskový a neplete se. Jakékoli pochybnosti, které bych v sobě měl, bych pak přenesl na jeviště, a to nechci. I na zkouškách jsem proto musel obhajovat své postoje, o kterých jsem byl přesvědčený.

Naštěstí mě Gábina Petráková, která je i režisérkou Producentů, zná už velmi dobře. Oba jsme Panny, takže se za své přesvědčení umíme zhádat „do krve“, ale ona už ví, jak mě brát.

Takže jste těžko režírovatelný herec?

Spíš mě musí režisér fakt dobře znát. Ale čím jsem starší, tím víc prskám, což je tedy hrozné. Už vím, čím bylo zkoušení Producentů speciální, jak jste se ptala. Přišel jsem totiž na to, že to se mnou není vůbec jednoduché, protože jsem chytřej jak rádio. Dokonce jsem pak sám sebe nacytával, jak si říkám, že ze své pravdy přece nemůžu ustoupit! Myslím, že ne každý režisér by to skousnul. Jsem vděčný, že mě v Ostravě trpí takového, jaký jsem.

Ale říkáte to se smíchem.

Já se směju moc rád, i když jsou chvíle, kdy se nesměju vůbec. A poslední dobou jich bylo dost, protože nebylo úplně jednoduché obstát. Tím myslím v době pandemie. Od té doby jsem dospělejší než kdykoli předtím.

Čím jste skutečně dospěl, jestli to není tajné?

Když se zavřelo divadlo, kde ale nejsem zaměstnaný, musel jsem rodinu uživit jinak. Takže rukama, což mi zachránilo i psychiku (rok a půl pracoval jako tesař/pokrývač, pozn. aut.). Vůbec mi nedělalo dobře, že někdo jiný a mocný rozhodoval o tom, co všechno nesmíme. Doteď jsem přesvědčený o tom, že postup vlády ve vztahu k divadlům byl špatný. Z minuty na minutu jsme byli vystaveni tak velké životní nejistotě, bez garance jakékoli podpory. Cítil jsem bezmoc a věděl jsem, že se o sebe

FOTO PROFIMEDIA

Tomáš
SAVKA

Od jeho účasti
v hlavním rozníku

v prvním ročníku SuperStar to bude příští rok dvacet let. Jaký je herec a zpěvák Tomáš Savka dnes? O divadle i životě jsme si povídali v Ostravě, kde jde z role do role už osmým rokem. V novém muzikálu Producenti září stejně jako v desítkách předchozích rolí.

TEXT HANA HALFAROVÁ

musím postarat sám, a to úplně jinak – mimo svůj obor, kde mi to do té doby šlo opravdu dobře. Nakonec jsem byl na střeše radši než v prázdném divadle. Ani doma jsem tehdy vůbec nezpíval, protože mi nebylo dobře, když jsem pak nesměl zpívat lidem.

Ani na střeších jste si nezpíval?

Můj tehdejší šéf vždycky říkal: „Když si tam zpíváš, vím, že ještě můžeš dělat.“ Tak jsem pak radši nezpíval ani tam nahoře.

Zpětně viděno, co vám tahle práce dala do dalšího života?

Víc si vážím toho, že zase můžu dělat svůj obor. Jsem pokornější k tomu, že se mi v něm daří a že mi nikdo nehází klacky pod nohy. Naopak mi divadlo a jeho vedení fandí, za což jsem vděčný.

V Producentech je jedním z velkých motivů úspěch. Jak ho vnímáte vy?

Jako vnitřní naplnění a spokojenost. Když jsem naplněn tím, že mi na konci představení lidé zatleskají. Ale zrovna tak jsem byl naplněný, když jsme dodělali střechu a mohli si říct: „Dobrá práce!“

Když jsme u toho úspěchu, můžeme se na chvíli vrátit o téměř dvacet let zpět?

Cha, chá! Klidně, jestli si to budu pamatovat.

Jak vzpomínáte na období soutěže Česko hledá SuperStar? V prvním ročníku, tedy v roce 2003, jste skončil čtvrtý.

Byl to krásný prázdninový tábor! Bylo mi dvacet, těsně před maturitou na gymnáziu, po roce stráveném v Německu (na hudebním gymnáziu tam začal studovat sólový zpěv, pozn. aut.). Nic jsem tehdy nebral fatálně a asi jsem

aut.), kde jsem ale zjistil, že neumím ani přejít jeviště. Kdyby mě tehdy zpěvák a herec, později profesor na DAMU, Tomáš Trapl nechytil za ruku „Pojď, vole, pomůžu ti!“, možná bych z toho divadla i odešel.

Takže vás ten rychlý úspěch nakonec neselel?

Ale semlel, všechny soutěžení, do určitého momentu „vystřízlivění“. Znala nás najednou celá republika. Jdete po ulici a otočí se každý, úplně každý. Během soutěže nás půl roku drželi společně v separaci, nemohli jsme mezi lidi. Pamatuju si, jako by to bylo včera, jak jsme jednou večer zdrhli z hotelu, že pojedeme na pivo. Jeli jsme celá parta metrem, všichni se po nás na eskalátorech otáčeli a ve finále začali tleskat. Tohle vám hodně zamotá hlavu, ne že ne.

jsem chodil hrát k němu domů nebo do orchestru, kde jsem byl nejmenší. Ke komu mě posadil, tam jsem hrál to, co ten dotyčný... Jako správné cikáně jsem neuměl noty a nikdo na to nepřišel.

Máte absolutní sluch?

To ne, mám odchylku asi půl tónu, ale umím si to odvodit. Šest let jsem cvičil, než se to zlomilo

– než jsem přestal na housle vrzat, ale hrát, aby to k něčemu bylo. Naposledy jsem hrál na roční stáží v Německu, což byla hrozná dřina. Ale byl jsem tam ve svém žvlu.

Dnes už na housle nehrajete?

Jen se sebezapřením. Jak necvičím, prsty mě už neposlouchají.

A dceru k hudbě vedete? Nebo k tanci? Vaše

nebyl úplně zodpovědný. Životní užívač jsem dotud, mám rád dobré jídlo, pivo... Dědí se to, můj táta je v tom dost podobný. Když je vám dvacet, máte pocit, že to užívání si bude trvat věčně. A když se vám k tomu začne dařit, je to velká bezstarostná jízda! Oproti tomu, co nastalo potom.

Kdy, po soutěži?

Když soutěž skončila a vše kolem ní zhaslo, měli jsme každý z nás hodně práce. Vydal jsem desku, sice narychlo, ale moc dobře se prodala. Pak jsem si koupil tři auta najednou, protože jsem byl blázen a musel jsem mít kabriolet, limuzínu i kombíka. Žil jsem na bohémském obláčku, ale věděl jsem, že když tak budu žít ještě deset let, umřu nejspíš na selhání jater... Už to takhle dál nešlo. Nebyla jiná možnost než nastolit nějakou disciplínu, takže jsem se přihlásil na konzervatoř (vystudoval obor muzikál na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze, pozn. aut.) a začal jsem chodit zase do školy. Normální denní studium, žádný individuál. Ještě jsem tedy udělal konkurz do muzikálu Miss Saigon (v roce 2004, pozn.

1 První koncert v šesti letech
2 Jako soutěžící v SuperStar (2003)
3 V činoherní roli Hamleta na Letních shakespearovských slavnostech v Ostravě (2016)
4 Jako producent Max Bialystock v novém muzikálu Producenti

Konzervatoř jste začal studovat v jednadvaceti, ale hudební průpravu máte od malička.

Pocházím z Horního Slavkova (Karlovarský kraj, pozn. aut.), ale vyrůstal jsem o kousek dál, u babičky a dědy ve vesnici Krásno. Babička byla ředitelkou školky, kam jsem chodil. Byl jsem tam s ní pokaždé první ze všech dětí a vždycky mi říkala: „Běž si hrát na piano nebo si piš na psací stroji, než přijdou ostatní.“ Byl jsem muzikální dítě, na housle mě do lidušky vzali ve čtyřech letech. Bylo mi stejně jako moji dceři teď. Na první hodině jsem dostal do rukou čtvrtky housle, ale byly mi velké. Nakonec jsem hrál na osminky, housličky jako pro panenky, denně pod vedením tehdejšího ředitele Zdeňka Rybáře. O víkendech

manželka Zuzana je bývalá primabalerína, sólistka Národního divadla v Praze.

Zatím nedokážu odhadnout, na co má Andulka nadání. Ale netlačíme ji nikam. Chodí na step a je při tom rozkošná. Musím ale přiznat, že mi na všech těch kroužcích vadí, byť rozumím důvodům, že je tam od první hodiny připravují na závěrečné vystoupení na konci roku. Děti se tak neučí techniku, ale číslo pro rodiče, které si ale samozřejmě nemůžu nechat ujít. Se Zuzanou jsme oba vystupovali v krasobruslařské show Popelka na ledě. Ona tam baletila, já jsem provázal diváky dějem jako čaroděj. Když to doma

pustíme na DVD, Andulka stojí před televizí na špičce, nohu zvednutou do arabesky a má totální balanc. Možná je na čase, aby zkusila gymnastiku, a uvidí se... Zpívat se zatím stydí, zároveň má neuvěřitelný rytmus. Každopádně je to motorová myš, úplné éro!

Jaký jste táta?

Miluju ji strašně moc, ale jsem netrpělivý. Jak nemám trpělivost se sebou samým, tak ani s ní. Už teď je to osobnost, paličatá k tomu, takže kolikrát narazíme... Jak bych to jen popsal? Nemám svatou trpělivost jako moje žena. Andulka je její čtvrté dítě, prý nejnáročnější, tři starší synové byli proti ní úplní beránci. Ale Zuzana to s ní umí a díky své velkorysosti to umí i se mnou. Ona je ta velkorysá, já jsem ten urputný.

Jste o jedenáct let mladší než ona.

Vnímali jste někdy věkový rozdíl?

Vždycky jsem byl na starší baby! Né, vážně. Starší ženy se mi vždycky líbily, i když jsem před Zuzanou s žádnou holkou starší než já nechovil. Ale se Zuzanou to bylo osudové. Když jsem ji uviděl, totálně jsem se rozplynul. Byla to femme fatale a bylo mi úplně jedno, kolik jí je let. Pro mě musí být žena osobnost, a to je Zuzana veliká. Ve svém oboru odehrála všechny velké klasické baletní role. Paradoxně svou první Thálii dostala po porodu prvního syna. Jen co nastoupila do Národního, „vysmahla“ na jevišti jako čerstvá prvoroďička roli takovým způsobem, že ji hned ocenili (Cenu Thálie získala v roce 1994 za ztvárnění Antoníny v baletu Čajkovský, pozn. aut.). Zuzana je prostě obdivuhodná a to mě baví, věk neřeším.

Prý se vás mám zeptat, jak jste Zuzanu sbalili!

Jéžíšmarjá, tak jo! Vůbec jsem ji předtím neznal. Tehdy jsme zkoušeli muzikál Osmý světadíl s písničkami od Elánů, kde jsem hrál hlavní roli Tomáše, a chyběla nám jedna tanečnice. Jednou se otevřely dveře a vešlo něco neskutečného – Zuzana, která se vrátila z dovolené, prostě Carmen! Kromě toho, že byla nápadně krásná a sympatická, svalnatá a slachovitá, se po půlhodině sle-

odtančila. A to už mě tedy zajímala moc. Začal jsem ji různě nadbíhat, ale pokaždé mě odpálkovala, i když vlastně tak trochu ne, jak to jen ženy umějí. A pak slovo dalo slovo, že hraje Carmen v Hybernii, tak jsem se oblékl, koupil kytku a šel.

Prý jste měl oblek, klobouk, brýle...

Tak na balet musíte jít patřičně oblečení! Měl

jsem i kabát, tenkrát přšelo.

Proto jste si vzal sluneční brýle?

Né, dioptrické! Nosil jsem je na čtení, takže jsem tam tehdy prd viděl, ale to je jedno... Kytku jsem poslal na jeviště bez vzkazu, přesto poznala, že je ode mě, a ozvala se mi. Čtěla mi říct, že to už přeháním. Když mě před divadlem uviděla, šli jsme si sednout na pivo, pak jsme vypili druhé a myslím, že i třetí. A ve finále se to začalo vyvíjet pozitivnějším směrem. Je ale potřeba zdůraznit, že její předchozí man-

vyřešené už předtím. Museli jsme to ale nějak vysvětlit jejím synům, to byl můj velký úkol, a ne úplně snadný. Bylo jim tehdy šest, dvanáct a osmnáct, ti dva mladší s námi bydleli. A vzali to dokonce dobře.

Co jste se tehdy o sobě dozvěděl jako otčím?

1 S dcerou Annou a manželkou Zuzanou 2 Jeho žena je bývalá sólistka baletu Národního divadla. 3 Za covidu se živil jako tesař a pokrývač.

No, že jsem netrpělivý, to pořád trvá. Byla to pro mě velká životní škola.

Manželé jste jedenáct let. Bylo pro vás důležité se vzít?

Určitě! Čtěli jsme spolu mít dítě, takže svatba byla další přirozený krok k tomu, aby se náš vztah někam posouval.

Co je důležité pro manželství, aby vydrželo?

Nenechat se udolat všedností a stereotypem, který svádí k tomu, že už jsme na něco zvyklí. A samozřejmě velkorysost.

Zuzana s dětmi žije v Praze, vy máte angažmá v Ostravě už osm let. Takový život snad ani nemůže být všednodenní.

To ne, když zčásti bydlíte ve vlaku a v kufru... Pendluju hodně, takže sebehezčí vlak už pak není hezký. Posledních šest let pracuju pouze v Ostravě, de facto už nikde jinde. Jedno představení jsem hrál ještě v Plzni – muzikál Donaha!, ten jsem nemohl odmítnout. Ale to už skončilo. A jsem sólistou u Hudby hradní stráže a Policie České republiky, což je momentálně moje jediné pražské angažmá. Ale jinak to ani nejde. V Ostravě jsem maximálně vytížený náročnými rolemi, ale hlavně – tady se muzikál dělá, jak se dělat má. S orchestrem, se sborem, vše živě, bez žádného náznaku šmíry. A to je pro

TOMÁŠ SAVKA (39)

- Muzikálový herec a zpěvák
- Účinkoval v desítkách muzikálů (např. Miss Saigon, Bídníci, Dracula, Sunset Boulevard, Jesus Christ Superstar, Cats, Pět let zpět, Producenti).
- Osm let působí v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.
- Je držitelem Ceny Thálie 2014 (za roli Che v muzikálu Evita), získal i dvě nominace (2019 a 2022).
- Známým se stal v roce 2003 díky soutěži Česko hledá SuperStar.
- Vydal dvě sólová alba. Je sólistou Hudby hradní stráže a Policie ČR.
- Vystudoval muzikálové herectví na Konzervatoři Jaroslava Ježka.
- Pochází z Horního Slavkova na Sokolovsku, žije střídavě v Praze a Ostravě. Jeho manželkou je Zuzana Savková, bývalá primabalerína Národního divadla

dování zvedla a jako
velký profík to celé

v Praze, mají spolu dceru (4).

zeiství jsem nerozvedl,
s manželem to měla

me naprosto zásadní. Než dělat muzikali bide, to
budu radši dělat střechy. ●

[« zpět na začátek](#)

© NEWTON Media, a. s., tel.: +420 225 540 801-2, www.anopress.cz, obchod@anopress.cz